

Waarom ik?

Waarom ik?

Tessa en het medaillon van
Scáthach

Krisha van der Male

Schrijver: Krisha van der Male
Coverontwerp: Krisha van der Male
ISBN: 9789403641256
© Krisha van der Male

Proloog

Als ik de klas uit loop voel ik de tranen branden. Mijn beste vriendin haat me en terecht. Ze heeft gelijk, ik ben gisteren ook veel te ver gegaan maar ik had geen andere keuze. Als die bitch ook maar tien procent van hem zou houden zoals ik doe. Misschien had ik hem dan laten gaan, maar dat doet ze niet. Het enige wat ze leuk aan hem vindt is zijn rijbewijs. Ik snap het niet waarom ziet hij me niet staan. Wat ziet hij in haar, ze is zo nep en nu haat Mia me alleen omdat ik het tegen haar gezegd heb. Wat doe ik toch altijd verkeerd.

Als ik de wc binnenstap en om me heen kijk heb ik niet gelijk door dat er een teken op de muur is geschetst. Het lijkt op een hexagram alleen heeft deze ook iets weg van een bloem. Er staat een soort ster om heen waarvan de puntjes telkens een stukje uitsteken. Ik wend snel mijn blik af en ga naar de wc.

Als ik het hokje weer uit loop en naar de muur kijk is de tekening weg. Ik begrijp het niet, hoe kunnen tekeningen van muren verdwijnen in minder dan een minuut. Ik denk na en kijk om me heen, misschien heb ik het me alleen maar verbeeld. Ik was mijn handen terwijl ik naar mezelf in de spiegel kijk. Mijn haar golft langs mijn gezicht, het valt tot op mijn borst. Met mijn natte handen ga ik over mijn gezicht. Mijn wimpers gaan verder omhoog staan waardoor mijn groene ogen groter lijken.

Mijn lessen zijn voorbij en ik denk dat Mia nooit meer met me wil praten. Tijdens economie werd ze opnieuw boos op me. Ze schreeuwde tegen me en ik toen tegen haar. We zijn er gelijk uitgestuurd. Vanaf dat moment hebben we geen woord meer tegen elkaar gezegd. Dat gaat vanmiddag nog leuk worden. We werken namelijk met zijn allen bij mijn ouders in de sporthal. Het is een grote ruimte met trampolines, een klimmuur en een zwembad. Ook is er een ruimte voor kleinere kinderen waar ze kunnen spelen, klimmen en trampolinespringen. In het midden

van het gebouw is er een heel deel ingericht om te ontspannen en te eten en drinken. Zoals ik al zei, we werken er allemaal; Mia, haar broer Niek, mijn zusje Gaia en ik zelf. Naast ons is er natuurlijk ook nog gewoon personeel. Over het algemeen is het dus altijd heel erg gezellig en druk in de hal.

Eén maand
later

Hoofdstuk 1

Het is al een maand geleden dat Mia en ik voor het laatst een normaal gesprek gevoerd hebben. Onze ouders willen dat we het goed maken, maar ze hebben er niet over nagedacht dat wij dat misschien niet willen. Het is bijna herfstvakantie en ik wil dit keer helemaal niet bij haar slapen. Niet omdat ik geen vriendinnen meer wil zijn, maar omdat Niek daar ook zal zijn. Al is hij nog niet het grootste probleem, het is zijn vriendin. Ik kan haar nog altijd niet uitstaan. Ze heeft mijn beste vriend gestolen. Mia denkt nog steeds dat ik jaloers op haar ben. Ze denkt dat ik verliefd ben op Niek, maar dat is niet zo. Ik heb zelf ook gewoon een vriend en al heel erg lang. We hebben al bijna twee jaar een relatie en toch moet ik toegeven dat ik altijd moet lachen om Niek. Dat komt heus niet door verliefdheid, het is gewoon dat ik hem al heel lang ken.

Als ik mijn kleren aan heb en mijn schoenen heb gevonden, zucht ik een paar keer diep en ga dan op weg naar beneden. Mijn vader zit op de bank met een kop koffie.

“Tessa, jullie gaan het straks goed maken.”

In mijn hoofd maak ik de zin af. ‘Het is geen verzoek maar een opdracht. Je kan niet een vriendschap van jaren en jaren opgeven en het is beter voor ons bedrijf.’ Vooral dat laatste, al zal hij dat nooit hardop zeggen.

“Tessa!” Mijn vader kijkt me doordringend aan.

“Ja pa, ik zal het goed maken.”

Nog voor hij de kans krijgt om meer te zeggen ben ik de keuken al ingelopen. Ik heb geen zin in een hele preek over hoe je met je vrienden om moet gaan. Ik heb geen zin in al dit gedoe en als het goed gemaakt is hoop ik van al dat gezeik af te zijn.

Om drie uur is het dan eindelijk zover. Mia en ik hebben afgesproken op het grasveldje voor het winkelcentrum. Als ik haar zie draait mijn maag zich om van de zenuwen. Nu pas merk ik hoe erg ik haar gemist heb. Misschien vergeeft ze me het niet en ben ik mijn beste vriendin wel echt voor altijd kwijt. Dat wil ik

niet, echt niet! Als we tegenover elkaar staan beginnen we allebei ineens te praten. Abrupt stoppen we en beginnen te lachen.

“Sorry, ik was echt gemeen de laatste tijd,” zegt Mia dan. Ik kan in haar ogen zien dat ze me ook gemist heeft.

“Ik was ook niet bepaald een engeltje,” geef ik toe. We kletsen een beetje en besluiten dan om nog even te gaan trampolinespringen. De hal is nog open tot vanavond laat.

We zijn al bijna twee uur bezig als mijn zusje Gaia ons komt halen voor het eten. Samen lopen we naar boven via de trappen achter de trampolinehal. Als we bijna boven zijn horen we ineens stemmen. Het klinkt als een paar jongens, maar ze spreken geen Nederlands. Gaia duwt een van de opslaghokken open. We gaan erin zitten terwijl we de deur op een kiertje houden om te kijken.

“Het klinkt wel als Schots of Iers,” fluistert Gaia.

“Je bedoelt Gaelisch,” fluistert Mia terug.

Ik gebaar dat ze stil moeten zijn, ik wil weten of ik hun vreemde taal kan verstaan.

“Escondeino, ninguén o atopará.”

Nu ik het gehoord heb weet ik nog steeds niet welke taal ze spreken. Het laatste wat ik hoor, is het woord Abnoba. Het klinkt een beetje als de naam van een plaats. Ondanks onze nieuwsgierigheid haasten we ons toch naar het kantoor van mijn ouders om te gaan eten.

Als ik die avond naar mijn bed ga denk ik pas weer aan de mannen die bij ons door het trappenhuis liepen en in een vreemde taal spraken. Ik vraag me ineens heel erg af wat het laatste woord was wat ze zeiden. Helaas kan ik het me niet meer herinneren en val ik vol met vragen in een diepe slaap.

Als ik mijn ogen weer opendoe schijnt er licht door het raam, op mijn wekker zie ik dat het bijna tien uur is. Ik hou van de zaterdagen ze zijn altijd zo heerlijk rustig. Ik hoef dan niet te werken of me druk te maken over school. Zaterdagen zijn mijn vrije dagen al kan ik niet ontkennen dat ik over het algemeen

altijd in de sporthal te vinden ben. Er is altijd iets te doen en dat is fijn want ik ben heel erg slecht in stil zitten en niets doen. Het enige jammere is dat ik mijn vriend niet even kan bezoeken op de zaterdagen. Hij is wel Nederlands en superknap, maar hij woont op een camping in Frankrijk. Meestal zie ik hem in de vakanties al ziet het er niet naar uit dat we elkaar komende vakantie zullen zien. Als ik vrij ben heeft hij nog twee weken school. Super jammer, maar we skypen regelmatig. Het maakt het ook makkelijker dat we dezelfde taal spreken. Al begin ik toch steeds vaker te twifelen of ik nog steeds wel zo gek op hem ben als eerst. Hij is nog steeds lief en heeft meestal wel tijd, maar ik heb het gevoel dat we niet helemaal op dezelfde golflengte zitten. We zijn zo verschillend en het lijkt wel of we bijna ieder half jaar verder uit elkaar groeien. Toch wil ik het niet uitmaken. Ik kan hem geen pijn doen. Ik hou van hem en daar komt nog is bij dat we nooit ruzie maken. Gelukkig maken we nooit ruzie. Een van de weinigen dingen die we allebei gemeen hebben is dat we van reizen houden. Wat we dan dus weer niet gemeen hebben is mijn liefde voor geschiedenis. Ik vind vooral alles wat uit de 18^e eeuw en daarvoor komt heel erg interessant. Zo weet ik bijna alles over de middeleeuwen en de tijd van koning Arthur. Wist je bijvoorbeeld dat de hulp van Arthur – Merlin – een druïden was. Dat was een man of vrouw die nu benoemd zijn tot Kelten. Ik hou van alles uit de tijd van de Kelten; het is zo'n interessante tijd.

Na mijn ontbijt bel ik Mia om het met haar over mijn dromen te hebben. Als ik 's nachts gek droom schrijf ik dat altijd op en vertel ik dat aan haar. Als je een hele maand niet met elkaar spreekt heb je veel te vertellen. Zij doet trouwens hetzelfde. Na ons gesprek over de dromen besluiten we af te spreken bij het zwembad.

Na wat baantjes trekken, elkaar onder water duwen en veel lachen, besluiten we om naar het andere deel van het zwembad te gaan. Het deel wat meer bedoeld is als recreatie bad. In het midden van het bad staat een grote palmboom die water spuit.

Aan het bad zit een wildwaterbaan vast. Eerst twijfel ik of ik er wel van af wil gaan, maar als ik Niek binnen zie komen met zijn vriendin zijn al die twijfels ineens verdwenen. Ik vraag me ineens ook af waarom ik mijn andere twee beste vrienden nog niet gezien heb, Raghan en Finn. Normaal gesproken gaan we altijd met zijn allen zwemmen, maar er is veel veranderd sinds dat die bitch van een Heleen in de groep kwam. Zelfs Mia zei gisteren nog dat ze haar een verschrikkelijk kreng vindt. Niemand snapt dat Niek iets met haar heeft, vooral omdat ze dus zo gemeen is tegen iedereen. Oh nee niet iedereen, tegen hem doet ze poeslief en tegen zijn ouders ook. Eerst deed ze dat ook tegen Mia, maar dat veranderde twee weken geleden ineens.

Mia trekt me mee naar de glijbaan. Als we boven aan de trap staan weet ik weer waarom ik er niet vanaf wilde. Er zitten altijd van die stomme twaalfjarige jochies die het leuk vinden om de boel te blokkeren zodat je eerst over ze heen moet klimmen voor je eindelijk je kop kan stoten tegen een van de randen van de wildwaterbaan. Mia gaat zitten en met veel kracht zet ze zich af. Ik weet wat ze wil doen en dat het haar gaat lukken. Ze grijpt het linkerbeen van een van de jongens en neemt hem met haar mee. De jongen begint te schelden tegen haar, maar hij maakt geen schijn van kans. Mia ziet er altijd heel lief, onschuldig en kwetsbaar uit, maar dat moet je niet geloven. Achter haar gezicht met sproeten en blonde krullen schuilt een soort van monster. Ze is ongelofelijk sterk door het vele klimmen en zwemmen. Ook weet ik zeker dat het trampoline springen haar kracht en conditie heeft bevorderd. Zodra ik doorheb dat Niek en Heleen ook de trap oplopen ga ik snel achter mijn vriendin aan. Door het chloorwater en de late herfstzon lijkt mijn haar nog roder dan normaal. De meeste roodharigen die ik ken vinden het helemaal niet leuk om deze haarkleur te hebben. Gelukkig zijn Gaia en ik er trots op. Door ons rode haar lijken we op onze vader.

Langs de hele baan staan verschillende soorten apen die gekke bekken trekken. Natuurlijk staan de apen van horen, zien, zwijgen er ook bij. Sommige zitten en anderen staan. Ik vind het leuk om

naar ze te kijken. De apen maken me op een of andere manier altijd weer vrolijk zelfs op de meest nare dagen.

Als ik de laatste bocht voor het einde om ga bots ik tegen Niek op. Verbaast kijk ik om me heen.

“Probeer je me te ontlopen?”

“Nee.”

“Oh wil je zeggen dat je ons niet gezien hebt net?”

“Hoe bedoel je ons?”

“Nou Heleen en ik kwamen de trap op en jij ging van de glijbaan.”

“Ik had jullie niet gezien, sorry. Mag ik er nu langs voor er nog iemand botst?”

Niek stapt voor me opzij. Ik voel een verschrikkelijke steek in mijn maag. En die steek wordt alleen maar erger wanneer Heleen naar beneden komt en ik zie hoe hij haar opvangt. Ineens voel ik me weer jaloers en wil ik haar naar de maan sturen. Ik hoop zo erg dat hij haar dumpt en we haar nooit meer hoeven te zien. Ze is allesbehalve sportief, ze heeft een hekel aan dieren en wordt ziek van reizen. Hoe kan hij ooit verliefd zijn geworden op haar. Ze lijkt in niks op hem, ze hebben nog meer verschillen dan ik en... ach laat ook maar, ik moet het gewoon vergeten.

Wanneer ik zondag middag het trampolinepark in stap om te gaan werken ben ik blij dat ik samen met Raghan sta. Ze is over het algemeen het rustigste van onze vriendengroep. Meestal werk ik met Finn, maar hij heeft ADHD en wil altijd eten. Dan ben ik na een uur al helemaal uitgeput omdat hij zo druk is. Ondanks zijn heftige aanwezigheid is hij wel net zo lief als de rest. Raghan en ik hebben het al een tijdje over van alles en nog wat als ik me bedenk dat ik nog altijd geen idee heb wat Abnoba betekent. Nadat ik haar verteld heb wat Mia, Gaia en ik gezien hebben krijgt ze dezelfde ontdekkingskriebels als die ik voel.

Hoofdstuk 2

Precies om half zeven lopen Raghan, Mia en ik naar buiten. Ondanks dat het al oktober is en de zon laag staat, voelt het helemaal niet koud buiten. Toch trek ik mijn rode jas dicht tegen mijn buik aan. Dat moet ik wel toegeven, dat ik nogal een koukleum ben. Onder mijn jas heb ik een dikke groene trui die ook nog twee maten te groot is. Gewoon omdat het lekker zit. Mijn zwarte broek hangt tot over mijn Vans. Nu kan niemand meer het merk van mijn schoenen zien. Dat het mijn bedoeling is om ervoor te zorgen dat niemand het kan zien, is mijn geheim. In de fietsenstalling nemen we afscheid van elkaar. Morgen zien we elkaar gelukkig weer op school.

School is de enige plek waar we allemaal zeker weten dat we Heleen niet zullen zien. Niek is vorig jaar geslaagd voor havo. Nu heeft hij een tussenjaar en werkt voor mijn ouders. Mia en ik zitten nu in ons laatste jaar van de mavo. Alleen Raghan, Finn en Gaia moeten volgend jaar nog eindexamen doen. Ze zijn allemaal nog vijftien. Vandaar dat ze wel mogen werken, maar niet bij ons in hetzelfde leerjaar zitten. Ik word over een paar maanden zeventien. Dat komt alleen doordat ik op de basisschool ben blijven zitten. Mia is vorige week pas zestien geworden. Als ik er zo over nadenk is het best wel erg dat ik haar verjaardag gemist heb door die domme ruzie. Nou ja, ik denk dat we gewoon blij moeten zijn dat we het hebben opgelost. Ik wacht nog even voor ik mijn fiets pak en ga dan na een minuut of vijf naar huis.

Misschien heeft iedereen het, of alleen ik. Al denk ik toch echt dat iedereen een hekel heeft aan maandagen. Je moet vroeg opstaan, er is altijd haast en niemand heeft een goed humeur. Tenminste dat is bij ons thuis het geval. Gaia is de enige die nog een beetje vrolijk overkomt, maar zij is gewoon altijd vrolijk. Vroeger hadden we eigenlijk altijd ruzie, maar sinds het laatste jaar is dat helemaal voorbij. Het lijkt nu wel of we elkaar begrijpen zonder woorden en dat is maar goed ook.

Als ik mijn bed uit ben gekomen verbaast het me dat ik er maar tien minuten over gedaan heb. Normaal heb ik eerst een halve ochtend nodig om alleen al rechtop te gaan zitten. Ik denk dat het komt, omdat Mia vandaag weer met ons meefietst. We hebben een groepsapp en daar spreken we voornamelijk tijden en plekken af. Vandaag hebben we afgesproken aan het einde van onze straat. Alleen Finn moet dan een stukje de andere kant op fietsen. Mia en Raghan fietsen erlangs en nou ja Gaia en ik wonen er. Ik ga voor mijn kledingkast staan en kijk ernaar. Waarom weet ik nou nooit wat ik aan moet trekken. Het is nou niet dat ik te veel kleren heb, eerder te weinig. Ik open de groepsapp op mijn telefoon en stuur een berichtje:

Tess: Wat trekken jullie aan?

Gelijk krijg ik een reactie van Niek, ja die zit er ook in.

Niek: Mijn werkkleding, dus shirt en trainingsbroek.

Tess: Geen wonder, maar ik wilde het van de rest weten

Niek: Weet ik! 😊

Gelukkig stuurt Mia daarna.

Mia ❤️: Ik doe een rokje aan

Raghan 😊: Ik dan ook, denk ik. Wilde jullie ook net appen

Ik zucht en leg mijn telefoon weer weg. Goed dus we hebben vandaag een dresscode. We trekken allemaal hetzelfde aan. Normaal gesproken doe ik dan het tegenovergestelde, maar vandaag heb ik toch ook wel zin in een rokje. Uiteindelijk besluit ik om een zwart leren rokje met een rood shirt aan te trekken. Ik pak mijn groene schoudertas en gooi er snel mijn schoolboeken, oplader, lippenstift en een pen in. Ik hoop dat ik vandaag ga overleven.

Als ik beneden mijn eten heb gemaakt en dat bij de rest van mijn spullen in de tas heb gestopt, kom ik pas tot de conclusie dat ik

nog maar vijf minuten heb om te ontbijten. Ik kijk om me heen en ga dan voor de makkelijkste optie. Ik pak een banaan van de fruitschaal en maak hem open. Snel neem ik er een paar happen van. Gaia komt de keuken in en struikelt over Ziva – onze hond – en botst bijna tegen de tafel die naast de deur staat. Ze ziet er gehaast uit.

“Waar blijf je nou? Ik sta al een eeuw op je te wachten.”

Snel gooi ik de schil weg en loop achter haar aan naar buiten. Mijn roze fiets glanst in de zon. Ik gooi mijn tas in mijn krat en pak mijn sleutel. Zo snel als we kunnen fietsen we naar het einde van de straat waar Finn en Mia al staan te wachten.

Ik weet het nu zeker, ik haat economie. Het is het meest verschrikkelijke vak dat er bestaat en dan is die docent ook nog een vreselijke sacherijn. Hij is altijd boos op alles en iedereen. Ik snap nog altijd niet hoe ze hem in hemelsnaam hebben kunnen aannemen. Sinds twee jaar werkt hij bij ons op school en vanaf dat moment heeft mijn hele klas alleen nog maar zessen of lager voor eco. Ik behoor tot de mensen die lager scoren dan een zes. Super vervelend in je examenjaar. Straks zak ik op eco, alleen omdat mijn leraar geen les kan geven. Echt super oneerlijk.

Samen met Mia loop ik naar de aula. We gaan aan ons eigen tafeltje bij het raam zitten. Het is een houten tafel met een paar zitzakken eromheen naast het raam. We ploffen neer en terwijl we wachten op de rest leggen we een pak koekjes op tafel en pak ik mijn thermosfles met thee. Op de radio horen we dat het mooie weer van de afgelopen weken op zijn einde loopt en dat het vanaf morgen weer gaat regenen.

“Nou Tess als ik jou was zou ik alvast een nieuw trui kopen.”

Ik lach. Mia heeft gelijk, als het gaat regenen wordt het dus ook kouder. Alleen al van de gedachten aan kou krijg ik het koud. Als Raghan bij ons aan de tafel komt zitten en een koekje pakt heb ik eerst niet door dat ze de aandacht probeert te krijgen. Pas als ze zegt:

“Ik ga naar Amerika om daar van een berg af te springen en dan te gaan vliegen op een roze olifant.” Heb ik het door.

“Sorry Ra, ik zat niet op te letten.”

“Nee echt waar joh, waar zit je met je hoofd.”

Ik schud even met m'n hoofd en frons dan. Ik weet eigenlijk niet zo goed meer waar ik aan dacht, eerst aan de kou en een trui en de gedachten die ik daarna had gingen over Niek. Maar waarom dacht ik aan Niek?

“Ga je nog iets zeggen,” hoor ik Mia. “Waar dacht je aan?”

“Ik dacht aan Niek, maar waarom weet ik niet.”

Aan mijn vriendinnen zie ik dat ze het erg leuk vinden dat ik daaraan dacht terwijl ik er zelf nog niks van begrijp.

“Maar Ra, waar had je het net over?”

“Oh ja, Mia en ik hebben natuurlijk samen gym en toen dachten we misschien leuk om een meidenavondje te houden.”

“Goed idee, al heb ik nu meer behoefde aan een heel weekend.”

“Je vergeet dat we zaterdag overdag moeten helpen met de open dag.”

“Oh ja, dat was ik alweer vergeten.”

Nu ik erover nadenk weet ik eigenlijk ook niet waarom ik ja heb gezegd tegen mijn mentor. Ik kan er niet tegen om op zaterdag te moeten werken. Laat staan dat ik mijn enige vrije dag op school wil doorbrengen. Al vraag ik me wel af of ik het niet gewoon doe, omdat Niek ons wel wil brengen en dan blijft om te helpen. Hoe ik zo zeker weet dat dat gaat gebeuren? Komt het omdat hij altijd helpt met zulke dagen zelfs nu hij niet meer op school zit? Waarom denk ik nou toch telkens aan hem. Sinds dat berichtje van vanmorgen krijg ik Niek niet meer uit mijn kop. Het is vervelend en irritant, hij moet echt uit mijn hoofd verdwijnen.

“Dus we slapen bij jou vrijdag?”

“Ja jullie kunnen bij mij slapen.”

Nadat Mia dat gezegd heeft gaat de bel. We staat op en lopen snel naar ons klaslokaal. Mia en ik zitten niet in dezelfde klas, maar we hebben veel clustervakken samen. Clustervakken zijn vakken die je met anderen klassen samen hebt. Dat komt doordat er soms